

Lovforslag og gjorde sig til Talsmand for at faa indført Ændringer deri for at gøre det mere tiltalende, vil jeg sige, at i Almindelighed har ogsaa de andre Partier maattet vise Resignation for at naa til Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Man kan ikke sige, at noget Parti helt har ført sine Spørgsmaal igennem eller helt har bøjet sig for de andre Partier. Det er jo heller ikke saaledes, at det konservative Parti i Folketinget har staaet enigt om Ændringer imod de øvrige Partier — i hvert Fald har man ikke fundet Lovforslaget i den Form, hvori det nu fremtræder, saa utiltalende, at man ikke har ønsket det fremmet. Thi det sidste Blad af Forhandlingen i Folketinget, som jeg har set, og Afstemningsresultatet ved tredie Behandling viser, at Lovforslaget blev enstemmigt vedtaget med 99 Stemmer, og at der var 37 Medlemmer fraværende. Der kan da højst have været 112 Medlemmer til Stede. Ingen har stemt imod — det kan være, at nogle Medlemmer har undladt at stemme. Jeg tror, det er en rigtig Bedømmelse af Stillingen i det andet høje Ting: at der dør er langt overvejende Stemning for at tage Lovforslaget, som det er, naar man ikke kan naa noget andet. Jeg har det Indtryk, at man i Folketinget har følt hinanden saadan paa Tænderne, at man er klar over, at ingen af Parterne har kunnet komme videre, end de er kommet.

Nu hører jeg det ærede Medlem bebude, at han vil foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg. Dertil er der selvfølgelig intet at sige, og der er sikkert heller ingen i dette høje Ting, som tænker paa at gøre Indvending derimod. Hvis vi havde haft længere Tid til Raadighed, vilde jeg have fundet det ganske naturligt, at vi fik en saadan Udvalgsbehandling. For mig staaer Spørgsmaalet imidlertid saaledes: er der nogen Udsigt til, at Lovforslaget gennem en Udvalgsbehandling her kan opnaa et efter mit Skøn bedre Udseende, end det har nu? Er der ikke det, naas der efter mit Skøn ikke noget ved en Udvalgsbehandling. Sagen stiller sig saaledes for mig, at jeg langt hellere vil tage Lovforslaget, som det er, end gennem en Udvalgsbehandling udsætte det for at strande i denne Samling. Saa vil der efter al Rimelighed ske det, at Lovforslaget kommer igen til Efteraaret som ikke færdigbehandlet her i Tinget. Man kan sige, at der er Tid nok, for der skal først være Valg til næste Foraar, men af Erfaring ved vi jo udmærket godt, hvorledes det gaar: at det først bliver i sidste Øje-

blik, det flækker sig saaledes, at vi faar et Resultat frem i Form af en ændret Lov, og vi skulde dog gerne have en saadan Lov vedtaget, inden vi igen gaar til kommunale Valg. Lovforslaget indeholder saa mange gode Bestemmelser, som der har været Enighed om fra alle Partiers Side, at det vil vække stor Beklagelse ude omkring i Landet, hvis Kommunalraadene ikke faar denne Lov at arbejde under, naar vi paa ny gaar til Valg.

Jeg har altsaa ikke særlig Tro til, at Lovforslaget ved en saadan længere Behandling først i Udvalg her i Tinget og derefter i den kommende Rigsdagssamling skulde faa en for en konservativ Betragtning mere tiltalende Skikkelse, end det har nu. Derfor var det, jeg straks i min første Tale erklærede mig rede til at tage Lovforslaget, som det er. Det er et Udtryk for Resignation fra de Partiers Side, der har staaet sammen om at gennemføre det i Folketinget, og det vil ikke blive let at holde den Resignation vedlige, hvis der optages nye Forhandlinger. Jeg vilde i hvert Fald ikke finde det klogt og fornuftigt at udsætte Lovforslagets Gennemførelse. Men nu er jeg forberedt paa, at det ærede Medlem vil stille Forslag om Udvalgsbehandling; jeg skal ikke modsætte mig det, men kun udtrykke et beskedent Ønske om, at Udvalgsbehandlingen maa blive meget kort, saa at Lovforslaget kan føres frem til Afgørelse, inden Rigsdagssamlingen slutter.

Piper: Den højtærede Indenrigsminister opfordrede det Parti, jeg tilhører, til at skynde sig med at faa Lovforslaget gennemført her i Tinget, da man ventede paa det ude i Landet, og dette hørte vi nu gentaget af det ærede 1ste landstingsvalgte Medlem (Nygart). Men Loven skal jo først bruges om et Aar, saa der er da endelig Tid nok til, at ogsaa dette høje Ting kan faa Tid til at tale om Sagen. I øvrigt tror jeg ikke, at der med Rette, hverken fra Ministeriets eller anden Side, kan rettes Bebrejdelser mod vort Parti for, at vi ikke fremmer de Sager, vi har med at gøre. Det er jo meget sjældent, at vort Parti beklæder Formandsposten i Udvalgene og derigennem har Indflydelse paa den hurtige Fremme af Udvalgets Arbejde.

Det ærede 1ste tingvalgte Medlem udtalte, at det Resultat, der her forelaa, var opnaaet ved Resignation fra alle Sider i Folketinget. Ja, Resignationen maa i alt Fald have været størst fra det Partis Side, jeg tilhører, for jeg ser slet ikke, vi har faaet